

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 138. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm6393/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Saaledes lader Man endnu om med hans Majsstet i Ginas „himmelste Rige,“ lovtaler, undskelder og forguder ham, og ligesaa lidt hans Scilling ligner Kongens af Danmark, ligesaa lidt har aadentur Pharaos lignet Kong Davids, men været et mærkeligt Modstykke.

Komme vi nu endelig til Politiet, da beretter Herodot, at Amasis, som forderve sit eget Leve-Naad, satte hele Folket under Politiets forielke Opsyn, der var saa strængt, at hvem der ikke aarlig af sig selv gjorde Rede for hvoraf han levede, havde allerede derved sit Liv forbrudt, og til hans Tid maade vi da vel henføre hvad Diodor fortæller om Tyveri, som en lovlig Hæringss-Wei i Egypten, naar Man blot lod sig indskrive for den og brugte Politiet Kofferne. Da sit nemlig Tyven for sin Umage Fjerdede-Parten af Kofferens Verdi, som Tiers-Manden maatte betale, saa ingen Tyv, der forsødt sit Haandværk og tænkte billig, kunde ønske sig et sikkerre Levetred eller bedre Hætte*), At Egypternes Urdedighed for Tyve-Ræfere, som Hoi-den af Riddom, var udgaaet, see vi imidlertid af Præsleines Fortælling om Kampenit, saa Tyvene har vist altid haft behst af det strængt Politii i Egypten, som Amasis vel kan have fikset men har ingenlunde indført; thi allerede i Nofsephs Tid see vi at i det Mindste Fremmede maatte være godt beredt paa Skarp Kocher eller berede sig til Døden, og hvore Politiet skal holde saa vaagent Øie med de Fremmede, kan det umiølgelig tabe de Indfædte af Sigte. I et Land desuden, hvore der skulde holdes Snyts-Fortretning over alle de Hunde og Katte der døde, hvor Lægens nemlig skulde følge de gamle Recepter, hvore den der kurerde for Hoved-Pine ingenlunde maatte kurerer for Tand-Pine, og hvore titusinde andre Smaa-ting daglig maatte iagttages, kan Man nok vide, Politiet altid har spilt en Hoved-Rolle, og kan ikke uden Øru tænke sig den

*) Herod. II. 173. 77. Diodor I. 50.

Land og de Kunstlæber saaledes indpærrede, der kun ved den feiste
 Virksomhed kunde føre Menneske-Slægten frem paa sin store
 Lykke-Vane til Forklaringens Maaleet. Saer Man drejer sig
 om paa den forskom indvirkede men mestelig udsøgte, glim-
 rende Bedrift af Højsynet, hvorved Israellitterne lærde Agers-
 Dyrtning, Handværker og borgerlig Tugt, Leve-
 tætte lærde at regne og Rive, at veie og maale, og Mes-
 ses opdroges til den statslogeste og mest videnskabelige Mand
 i Old-Tiden, Altsammen paa Egypternes Befæstning, uden
 at der dog gik det Mindste tabt af den høie Tærskelugt, den
 rige Livs-Holde og den varme Friheds-Følelse, der udmærker
 Abrahams Hyrde-Stamme og maatte udmærke det Pro-
 phetiske Folk, der slutte kumbjører Slægtens Vane og føre
 dem Tjeb; saer Man først om derpaa, da er det kun med
 Meie Man river sig løs fra den store Betragtning, der fris-
 ter til at blive forretnings-Var i Eten, for Man gaar vide-
 re; men videre maa vi dog nu ufortøvet, og afbrøde vel bedst
 med den Bemærkning, at, efter Præstens Tale om Hyrdes-
 Kongerne, maa Joseph med temmelig Held have prøvet
 paa at omskade alle de egyptiske Indretninger i en bedre Land-
 hvorved Plante med Israellitterne og Moses er blevet bety-
 delig fremmet.

Det hellige Land.

Den Dag kommer nok, da Man ligesaa vel i Nyaars-
 Tiden som i Midt-Alderen, ligesaa vel i Skolen som i Kir-
 ken, kalder Palæstina det hellige Land, og vil grave nok
 saa stiftig der, som i Grækenland og Italien efter
 Old-Sager, men endnu er Dagen ikke kommet, thi Landet
 det har været despondentlig forskomt i den videnskabelige Tid, og
 altid vil Man finde, det ogsaa i denne Hensende bærer en
 Medbetning til Egypten; thi paa det ene Sted har Smaa-
 heden efterladt sig flere og paa det andet Stedet kun smaa

